

Comentariul operei Oul dogmatic scrisa de Ion Barbu - prima parte

Alaturi de Riga Crypto si Iapona Enigel si Ritmuri pentru nuntile necesare, Oul dogmatic se inscrie in ciclul initiatic al operei barbiene, consacrat misterului nuntii cosmice.

Nevinovatul, noul ou, / Palat de nunta si cavou" este virtualitatea imaculata, Fiinta cosmica odihnind in sine, "atat de gales, de inchis, / Ca trupul drag surpat in vis". Iesirea din sine a spiritului creator, manifestarea sa in lume (creatia ca nunta implinita) echivaleaza cu o moarte, un sacrificiu, o ruptura de sine, care va da nastere fiintelor divizate din lume. "Oul viu", "oul cu plod" este echivalent al Duhului Sfânt plutind deasupra apelor cosmice reprezentand virtualitatea Creatiei, inainte de implinire, de manifestarea in lumea creata, deci maculata prin divizare.

"Capat al osiei lumii / Ceas alb, concis al minunii", cum va scrie Ion Barbu in Ritmuri pentru nuntile necesare este inceput si sfarsit, moment al nasterii si mortii, "inchis" in somnu-i etern, si "concis" intors spre sine, asemeni Hogei Nastratin care, pentru a incheia ciclul creatiei, pentru a ajunge la "capatul osiei sine" se autodevora, "trup sfant si hrana siesi", desenand, cu propriu-i trup, gestul inchiderii si "praselele cumplite" ale dintilor sai inelul nuntii cosmice.

"Dogma" inchisa in "nevinovatul ou" este chiar "dogma" creatiei barbiene. "Restransa perfectiune poliedrala", virtualitate pura, nunta inchisa in culcusul a "trei atlazuri" este capat si sfarsit de drum, punct in care Sinele Marii Fiinte Cosmice fuzioneaza cu sine. Ruperea din sine a Spiritului creator da nastere formelor maculate ale materialitatii, care vor parcurge apoi, prin ardere la alb, in "camara soarelui / Marelui / Nun si Stea" drumul invers, al sacrificiului purificator pentru a-i reda Sinelui Cosmic puritatea initiala a fuziunii cu Sinele.

"Vechea lume" inoata in clestar, se intreveade in palatul de var subtire al "oului viu", unde i se intreveade o intreaga durata, soarta trecatoare pe care o impune roata fierbinte a Soarelui, Mire si Nun, Mare Maestru initiator, cel ce impune viata si moartea: "Si mai ales te infioara / De acel galben icusar, / Ceasornic fara minutar, / Ce singur scrie cand sa moara / Si ou, si lume. Te-n-fioara / De ceasul galben, necesar... // A mortii frunte-acolo-i toata". "Durata-inscrie-in noi o roata. / Intocma dogma". Oul ce va rodi va da nastere formelor, dar nunta se va curma in el aducand acea durere a formelor divizate care nu isi pot ispasi "caderea" decat printr-o noua ardere extatica.